

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D. a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **IFEX – PRODUKT, s. r. o.**, IČO: 277 25 367
sídlem Školní 119, Zlechov
zastoupen JUDr. Františkem Šáchou
sídlem V Grni 1636, 686 04 Kunovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, čj. 15825/17/5300-22443-711745,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „finanční úřad“) zahájil u žalobce dne 18. 12. 2012 daňovou kontrolu vztahující se mimo jiné i k dani z přidané hodnoty za období 4.

čtvrtletí roku 2009 až prosinec roku 2011. Na základě této kontroly dospěl finanční úřad k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), u přijatého zdanitelného plnění od společnosti M-AUTOHOLDING, s. r. o., IČO: 291 83 481 (dále jen „společnost M-AUTOHOLDING“), které spočívalo v nákupu automobilu. Rovněž dospěl k závěru, že předmětná obchodní transakce byla součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Z těchto důvodů vydal finanční úřad dodatečný platební výměr ze dne 23. 11. 2015, čj. 1777057/15/3309-51521-709227, kterým žalobci vyměřil za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2010 daň z přidané hodnoty ve výši 170 000 Kč a současně rozhodl o povinnosti uhradit penále ve výši 34 000 Kč.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl podané odvolání a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 26. 5. 2017 žalobce uvedl, že rozhodnutí správců daně vychází z chybného názoru, že nejednal s dostatečnou obezřetností a o svém zapojení do podvodného jednání věděl (nebo mohl vědět).
4. Sám žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí uvádí, že společnost M-AUTOHOLDING, nekomunikovala s příslušným finančním úřadem po celou dobu své registrace, nepodávala daňová přiznání k dani z přidané hodnoty atd. Finanční úřad přitom tento stav několik let toleroval a teprve po zjištění, že daň z přidané hodnoty nebude v důsledku jeho pochybení osobou povinnou k dani uhrazena, snažil se pod záminkou tzv. řetězového obchodu přenést úhradu daně z přidané hodnoty na žalobce.
5. Pro nepřiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je nezbytné, aby správce daně prokázal, že žalobce věděl či vědět měl a mohl, že je do podvodného řetězce zapojen. Je zcela nedostatečné odůvodnit zamítnutí nároku na odpočet pouze obecným odkazem na to, že neminimalizoval své obchodní riziko a neučinil tak veškerá opatření, aby vyloučil svou účast na daňovém podvodu.
6. Finanční úřad nezveřejnil ve veřejně přístupném rejstříku údaj o nespolehlivém plátcí, až tak učinit měl a mohl. Žalobce nadto projevil nadstandardní obezřetnost, jelikož před uzavřením kupní smlouvy nechal vozidlo projít státní technickou kontrolou a po doplacení zbytku kupní ceny rovněž požádal o duplicitní zaslání faktury.
7. Správci daně nepředložily žádné relevantní důkazy o tom, že by žalobce o záměru neuhradit daň z přidané hodnoty mohl vědět. Tuto vědomost nelze dovozovat ze skutečnosti, že společnost M-AUTOHOLDING ukončila dne 28. 8. 2012 svoji registraci k dani z přidané hodnoty, aniž by tuto daň kdy hradila, jelikož k obchodní transakci s žalobcem došlo v lednu 2010.
8. Úvaha žalovaného o tom, že neví, jak se předmětné vozidlo dostalo na území tuzemska, je zcela irelevantní. Německý prodejce přepravu vozidla doložil mezinárodním nákladním listem č. CZ RV 2355898. Řidič přepravní společnosti nevyloučil, že předmětné vozidlo vezl, přičemž jednoznačně potvrdil, že ho vyzvedl.
9. Orientační cena, za kterou žalobce hodlal automobil pořídit, byla pro žalobce přijatelná vzhledem k nedostatku jeho zkušeností. Vzhledem k absenci jazykových znalostí a zkušeností s nákupem automobilu ze zahraničí je samozřejmé, že nemohl podstoupit

spojená rizika sám. Kontakt na společnost M-AUTOHOLDING přitom obdržel náhodně od své známé.

10. Ze zjištění provedených v daňovém řízení tedy vyplynulo, že žalobce o daňovém podvodu nevěděl ani vědět nemohl. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

11. V podání ze dne 13. 7. 2017 se žalovaný nejprve obecně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, jelikož námitky žalobce nepřinesly nic nového.
12. Není pravdou, že nepřiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nepřiznal pouze s obecným odkazem, jelikož se zabýval identifikací daňového podvodu ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), rovněž otázkou, zda žalobce o své účasti vědět měl a mohl a rovněž tím, zda přijal veškerá rozumná opatření, aby účasti na podvodu zabránil.
13. Žalovaný identifikoval obchodní řetězec společností v rámci kterého byla zjištěna chybějící daň z přidané hodnoty za situace, kdy si ji jiný účastník řetězce odečetl za účelem získání zvýhodnění. Sama skutečnost, že společnosti M-AUTOHOLDING byla zrušena registrace k dani z přidané hodnoty tedy nesvědčila o existenci daňového podvodu. Krom identifikace chybějící daně předmětná transakce rovněž vykazovala typické znaky pro řetězové obchody. V napadeném rozhodnutí rovněž jasně a přehledně vymezil objektivní okolnosti svědčící o vědomosti žalobce o účasti na daňovém podvodu.
14. Vypořádal se rovněž s nepřijetím preventivních opatření ze strany žalobce a dospěl k závěru, že nelze hovořit o nadstandardní obezřetnosti.
15. Údaj o tom, že společnost M-AUTOHOLDING je nespolehlivým plátcem nemohl finanční úřad zveřejnit, jelikož tento institut byl do zákona o dani z přidané hodnoty zaveden až s účinností od 1. 1. 2013.
16. Ohledně transportu vozidla bylo postaveno na jisto, že se předmětné vozidlo ocitlo na území České republiky a stalo se součástí majetku žalobce. Výše kupní ceny byla pouze jednou ze zjištěných nestandardností.
17. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Replika žalobce

18. V písemnosti ze dne 28. 8. 2017 žalobce uvedl, že se žalovanému absolutně nepodařilo prokázat, že by se jednalo o řetězový podvod, jelikož neprokázal, že žalobce věděl či měl vědět, že je do řetězce zapojen. Nelze připustit, aby existence objektivních skutečností byla důkazem, že žalobce nebyl obezřetný a opatrný v obchodních vztazích a nemohl být v dobré víře. Pokud by žalobce byl do podvodu skutečně zapojen, nebyl by nejspíše tak důsledný ani v provádění technické prohlídky vozidla, ani by se nejistil důkazem o zaslání faktury přímo a osobně jednatelem společnosti M-AUTOHOLDING, neboť pro své účetnictví již fakturu měl.

V. Posouzení věci soudem

19. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí

žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházející jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.

20. V rámci daňové kontroly finanční úřad dospěl k pochybnostem ohledně zdanitelného plnění deklarovaného dne 25. 1. 2010 na faktuře č. 12-30100, které bylo popsáno jako „BMW 530d Lim., rok první registrace 5. 12. 2007, VIN: X“. Tyto pochybnosti finančního úřadu spočívaly v tom, že v osvědčení o registraci předmětného vozidla bylo u první registrace v České republice uvedeno datum již 22. 1. 2010 a jako první vlastník vozidla byl uveden žalobce.
21. Podstata věci spočívala v tom, že žalobce dle závěrů správních orgánů neměl ve vztahu k výše uvedenému plnění nárok na uplatnění odpočtu daně ve smyslu § 72 a násl. zákona o dani z přidané hodnoty. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 6. 11. 2015, čj. 1552473/15/3309-60562-703769, která podle § 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), tvoří součást odůvodnění rozhodnutí finančního úřadu, není zcela jednoznačné, zda důvod pro neuznání nároku na odpočet daně spočívá jak v účasti na daňovém podvodu, tak také v neprokázání realizace zdanitelného plnění. Žalovaný v tomto směru v rámci napadeného rozhodnutí vyvrací jakékoliv pochybnosti a koncentruje závěry o neoprávněnosti nároku na odpočet pouze ke zjištěné účasti na daňovém podvodu (srov. zejména body 41 a 57 napadeného rozhodnutí). Jinými slovy obchodní transakce mezi žalobcem a společností M-AUTOHOLDING byla součástí daňového podvodu, přičemž žalobce o své účasti na podvodu na dani z přidané hodnoty vědět mohl a měl.
22. Žalobce učinil předmětem soudního přezkumu právě otázku svého zapojení do daňového podvodu – resp. otázku toho, zda o existenci daňového podvodu vědět mohl a měl.
23. V řízení vyšlo najevo, že německá společnost Portus Trading GmbH, v rozhodné době se sídlem na adrese Am Hafen 64, 254 21 Pinneberg (dále jen „německá společnost“), prodala do České republiky dne 14. 1. 2010 předmětný automobil společnosti M-AUTOHOLDING za úplatu ve výši 27 000 EUR (v přepočtu dle tehdejšího kurzu 703 215 Kč), přičemž předmětný automobil byl dále přeprodán žalobci za úplatu ve výši 1 020 000 Kč (základ daně 850 000 Kč + daň z přidané hodnoty 170 000 Kč). Dále bylo zjištěno, že společnost M-AUTOHOLDING za dobu své registrace k dani z přidané hodnoty nepodávala daňová přiznání k této dani, tudíž nepřiznala daň na výstupu za německou společnost ani neodvedla daň na výstupu za pře prodej předmětného automobilu ve výši 170 000 Kč. Žalobce ovšem současně nárokoval odpočet daně na vstupu ve výši 170 000 Kč.
24. V posuzované věci byl identifikován nestandardní obchodní vztah, kdy účast „nekontaktní“ společnosti M-AUTOHOLDING byla vyhodnocena jako účelová a směřující výlučně ke spáchání podvodu na dani z přidané hodnoty, který spočíval v neodvedení částky 170 000 Kč na dani z přidané hodnoty jedním subjektem a současném nárokování jejího odpočtu jiným subjektem (žalobcem). K tomu soud dodává, že otázka existence daňového podvodu nebyla ze strany žalobce v rámci žalobních bodů nijak zpochybňována. Žalobce rozporuje pouze otázku svého „zapojení“ do daňového podvodu a nesouhlasí s tím, že o jeho existenci vědět mohl a měl.
25. Předně soud uvádí, že obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu soudního rozhodnutí, přičemž žalobce v některých případech uplatnil žalobní body v obecné podobě. Jedná se zejména o námitky proti dokazování včetně námitek, že vědomost o

daňovém podvodu, nebylo možné zdůvodňovat zcela obecným odkazem na neučinění veškerých vhodných opatření, aby se účasti na podvodu vyvaroval.

26. K tomu je ještě třeba uvést, že oprávněnost nároku žalobce na odpočet daně byla popřena s ohledem na jeho účast na daňovém podvodu, resp. s ohledem na to, že o daňovém podvodu vědět měl a mohl. Z četné judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, čj. 6 Afs 170/2016-30, bod 17) k této otázce vyplývá, že důkazní břemeno v tomto směru tížilo finanční úřad (resp. žalovaného). Klíčovou otázkou, kterou se správní orgány musely zabývat, byla tedy existence dobré víry žalobce. Žalobce netíží ohledně účasti na daňovém podvodu důkazní břemeno (nemusí tudíž prokazovat, že o podvodu nevěděl), což ovšem neznamená, že ve věci nelze vycházet z objektivních okolností (jak se pravděpodobně domnívá žalobce). Naopak jsou to právě objektivní okolnosti doprovázející konkrétní obchodní transakce, ze kterých zejména lze na tuto dobrou víru buď úspěšně usuzovat, nebo ji lze naopak úspěšně vyvracet. Prokázeli finanční úřad existenci objektivních okolností, na které následně odkáže s tím, že vylučují dobrou víru žalobce, nejedná se o nepřípustné přenášení důkazního břemene.
27. Po prostudování spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů soud s touto námitku žalobce neshledal důvodnou, jelikož závěry správců daně se opírají o řadu řádně a logicky odůvodněných a ve spise doložených skutečností. Nejednalo se tedy o čistě obecný a nekonkrétní odkaz. Naopak ve věci byla identifikována řada nestandardních okolností, které ve svém souhrnu buď poukazují na zapojení žalobce do podvodného řetězce, případně v žalobci měly vyvolat podezření o jeho možné existenci a zvýšenou opatrnost.
28. V úplnosti soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, kde jsou všechny okolnosti podrobně popsány a analyzovány. K námitkám žalobce soud vyzdvihuje několik následujících skutečností.
29. Jednatel žalobce uvedl, že se z ekonomických důvodů rozhodl pořídit „ojetý“ automobil, o němž věděl, že bude pořizován z Německa a je nabízen na webových stránkách www.mobile.de. Finanční úřad zjistil, že na těchto webových stránkách se nachází rovněž údaje o cenách automobilů. Poněkud nestandardně (v kontextu záměru žalobce pořídit automobil za co nevýhodnější cenu) tedy působí například skutečnost, že žalobce vzhledem k jemu dostupným informacím nijak neověřoval možnost nákupu automobilu přímo od německé společnosti a pořídil ho „zprostředkovaně“ od společnosti M-AUTOHOLDING. Přitom v rámci přeprodeje vzrostla pro žalobce pořizovací cena automobilu o cca 150 000 Kč (o cca 300 000 Kč s daní z přidané hodnoty). Žalobce uváděl, že se mu cena jevila přijatelná s ohledem na nedostatek jeho zkušeností v této oblasti a s ohledem na náklady spojené s jiným způsobem opatření vozu. Na druhou stranu žalobce věděl, na kterých zahraničních webových stránkách je automobil nabízen a rovněž uvedl, že znal přibližnou cenu nového automobilu stejného typu v prodejně ve Zlíně. Za takové situace by minimálně prověření ceny na zahraničním webu a prověření možnosti odkupu přímo od německé společnosti, případně jiných dodavatelů odpovídalo dle soudu i v podstatě standardnímu zákaznickému chování. V tomto ohledu tedy žalobce nijak nevysvětlil, proč by pro něj měl odkup od společnosti M-AUTOHOLDING představovat nejvýhodnější variantu.
30. Soud ovšem k námitce žalobce uznává, že samotná výše uvedená skutečnost ekonomickou opodstatněnost předmětné obchodní transakce pro žalobce nemůže jednoznačně zpochybnit. Přínos pro žalobce by skutečně mohl spočívat v tom, že mu bude

zprostředkován odkup automobilu ze zahraničí, přičemž stanovená cena by se mu mohla jevit jako přijatelná (a to i vzhledem na to, že odpovídá jím stanovenému finančnímu limitu na tuto transakci – 1 milion Kč). Je ovšem třeba upozornit, že stanovení ceny představovalo pouze jeden z dílů celkové mozaiky, na základě které správci daně vyslovily své závěry. Právě v kontextu řady dalších souvisejících objektivních skutečností dospívá i soud k závěru, že žalobce o svém zapojení do daňového podvodu vědět měl či mohl.

31. Nestandardní skutečnosti z pohledu přiměřené „podnikatelské opatrnosti“ žalobce spočívají v tom, že žalobce uzavřel obchodní transakci se subjektem tzv. „bez historie“, který byl zapsán do veřejného rejstříku pouze několik měsíců před její realizací a prodej a nákup zboží ani *neměl uveden jako předmět své činnosti* (předmět činnosti byl „pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor“). Společnost M-AUTOHOLDING rovněž velmi krátce po svém vzniku změnila název, sídlo i jednatele. V tomto kontextu se dále jeví jako nepravděpodobné a nestandardní, že mezi žalobcem a společností M-AUTOHOLDING nebyla uzavřena kupní smlouva v písemné podobě (resp. tato smlouva nebyla na výzvu předložena žalobcem ani zjištěna finančním úřadem). Dále je nutno poukázat na to, že i přes výše zmíněné skutečnosti vyplývající z veřejného rejstříku byly mezi žalobcem a společností M-AUTOHOLDING několikrát realizovány úhrady vysokých finančních částek v hotovosti.
32. Výše uvedené okolnosti ve spojení s dalšími podrobně rozebranými nestandardnostmi obchodní transakce vedou k závěru, že žalobce o své účasti na daňovém podvodu s ohledem na zásadu opatrnosti vědět měl a mohl, přičemž nepřijal opatření, ze kterých by bylo možné vyvozovat jeho dobrou víru při realizaci transakce. To, že žalobce nechal vozidlo ještě před odkupem projít technickou kontrolou a nechal si po zaplacení ceny zaslat duplicitně fakturu dle soudu nelze vnímat jako přiměřenou opatrnost, která by měla vztah k vyloučení účasti žalobce na daňovém podvodu.
33. Pro vypořádání námitky žalobce soud nepovažoval za účelné rekapitulovat ve své úplnosti všechna zjištění správců daně a omezil se proto pouze na rekapitulaci některých z nich. Po přezkoumání spisového materiálu je dle soudu nepochybné, že správci daně unesly své důkazní břemeno a své závěry založily na propracované argumentaci, která je souladná s konstantní judikaturou správních soudů.
34. Dále není pravdou ani to, že by správci daně opřely svůj závěr o účasti žalobce na daňovém podvodu na tom, že společnost M-AUTOHOLDING neplnila po dobu své registrace k dani z přidané hodnoty své daňové povinnosti a v roce 2012 ukončila svou registraci k této dani. Tento argument byl dle soudu využit v souvislosti s dokládáním existence daňového podvodu (resp. chybějící daně) v řetězci. Ve vztahu k účasti žalobce na daňovém podvodu mu byly kladeny k tíži pouze okolnosti dostupné z veřejného rejstříku již v době uzavírání transakce (viz část bodu 31 tohoto odůvodnění). Dále nezbyvá než zopakovat, že v posuzované věci byla shledána řada souvisejících okolností, které o účasti žalobce na daňovém podvodu svědčily, nejednalo se o izolovanou jednotlivost.
35. Údaj o tom, že společnost M-AUTOHOLDING byla tzv. nespolehlivým plátcem, nemohl být v rozhodné době zveřejněn, jelikož tento právní institut byl do zákona o dani z přidané hodnoty zaveden novelou č. 502/2012 Sb. až s účinností od 1. 1. 2013. V rozhodné době tudíž aplikace tohoto institutu nepřicházela v úvahu a související námitka žalobce zjevně postrádá důvodnost. Celkovou relevanci postrádá námitka směřující proti závěrům ohledně transportu předmětného vozidla z Německa do České

republiky. K odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty totiž došlo na základě účasti na daňovém podvodu, nikoliv na základě toho, že by se předmětné plnění nemělo realizovat (viz bod 21 tohoto odůvodnění).

36. V neposlední řadě, žalobce uvádí, že finanční úřad způsobil danou situaci svou nečinností ve vztahu ke společnosti M-AUTOHOLDING a nyní se snaží své pochybení prostřednictvím záminky řetězového obchodu napravit a přenést daňové břemeno na žalobce.
37. V rámci této námitky lze za určitý výchozí bod považovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, čj. 5 Afs 60/2017-60, kde se tento soud vyslovil mimo jiné k nepřipustnosti „volného výběru“ subjektu, kterému bude pod záminkou účasti na daňovém podvodu daň doměřena. Z rozsudku mimo jiné vyplývá, že *důvodně přísné požadavky na obezřetnost osoby povinné k dani lze klást zejména v případech, kdy již samotný dodavatel (z hlediska jeho samotné faktické existence, sídla, kontaktnosti), s nímž daňový subjekt uzavírá obchod, nebo samotný předmět dodávky (rizikovitost komodity, rozsah dodávky, fakticita plnění, její relevantnost ve vztahu k předmětu činnosti apod.) či její cena či jiné okolnosti budou vykazovat určité znaky pochybností o „solidnosti“ transakce, její vážnosti či smyslu a úmyslu jednajících (vylákat daňovou výhodu).*
38. V nynější věci postup finančního úřadu a potažmo žalovaného ob stojí i ve světle citované judikatury, jelikož identifikovaný obchodní řetězec nebyl nijak komplikovaný (kdežto v citovaném rozsudku se naopak jednalo o složitou strukturu subdodavatelů) a daň z přidané hodnoty nebyla odvedena *bezprostředním obchodním partnerem* žalobce. Závěry správců daně byly relevantně odůvodněné a dostatečně podrobně se zabývaly vědomostmi žalobce o skutečnostech svědčících možnému podvodnému jednání – s ohledem na to bylo shledáno, že žalobce nevykonal dostatečnou obezřetnost, resp. nebyl v dobré víře, že se realizovanou transakcí nebude podílet na daňovém podvodu. Skutečnost, že finanční úřad v relevantní době nijak nevystupoval proti společnosti M-AUTOHOLDING, není v tomto řízení relevantní, resp. nemůže zvrátit závěr o neoprávněně nárokováném odpočtu daně z přidané hodnoty žalobcem.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud neshledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
40. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu